

La parentela

Els papes i prínceps renaixentistes de l'església no van inventar el nepotisme, però van tenir la gràcia de convertir-lo en una política social i partidista comunament acceptada, tot i les seues desvergonyides dimensions. La caritat començava –com avui– per un mateix, i el seu clan familiar, generalment nombrós per tant com es fornicava. El cautxú s'acabava de descobrir, però el preservatiu encara no.

Amb una intensitat o altra i diferents variants, aquesta corruptela s'ha prolongat en el temps i no sembla que tinga aspecte d'esmenar-se. La família i els seus afins contueix una unitat bàsica com un sindicat d'interessos i és natural que quan un dels seus elements li clava la dent a una mamella –sobretot si és pública– siga la seua parentela la que tinga dret preferent a mamar. Ja se sap: el que no té padrí va fotut, *sol, fané i descangayado*.

Aquesta vella fórmula de cooptació brinda tan poques excepcions que, quan sorgeixen, són poc meys que llegendàries. Així, aquests dies es glossa la raresa de Sohichiro Honda, el magnat japonès del motor, que va impedir especialment convertir el seu imperi en una empresa familiar. Ja dic, una raresa.

Per això resulta cridaner el soroll produït a València amb el nomenament de quaranta consellers municipals per als grups conservadors gover-

nants. ¿Què hi ha de sorprenent en el fet que el pare s'estime més el consell del fill, el del seu germà i fins el de la seua senyora? ¿És que és important que el conseller no tinga ni punyetera idea de trànsit, vies i obres o clavegueram? Al cap i a la fi tampoc la té el regidor electe. Per 400 bitllets al mes tot assessor pot transformar-se en pèrit en llunes.

A mes, el Partit Popular i Unió Valenciana no han innovat res. S'han limitat a seguir el corrent emprès pels socialistes, que van trufar l'ajuntament amb amics i companys. Un fet comprensible el 1979 quan es van fer amb el govern local i van topetar amb na burocràcia hostil i desmenjada. Però la manobra també va degenerar en abús.

Ara, al marge de quatre periodistes i alguns polítics amb expectativa frustrada de destinació, ningú s'esquinça les vestidures. No el poble pla, avestat a aquest espectacle de la cobdícia. El poble, pla o menys pla, mira, somriu i li fa un tall de mànegues a la política i als seus beneficiaris. El *pessebre* per al qual el treballa. Els altres, a l'absència.

J.J. Pérez Benlloch

CDS: Qüestió de supervivència

L'estiu passa sota la rutina d'unes vacances massa habituals. Només certs ministres han d'estar pendents del despatx a l'espera que la crisi iugoslava no els obligui a fer molts més viatges compromesos. I només els ferits de mort –llegiu CDS– pateixen l'estiu afrontant la idea d'un congrés a finals de setembre que saben trascendental per a decidir si són, almenys, capaços de sobreviure l'ostracisme de Suárez.

Perquè aquesta, i no cap altra, és la qüestió de fons. En tot el procés de transició política, els liderats han estat essencials. Només ara, l'omnipotència de González, o la de Pujol, és qüestionada pels seus millors homes de confiança. Guerra, i Roca, són personatges brillants, polítics de llarga trajectòria que coneixen a la perfecció tant el seu electorat com els més subtils mecanismes de poder. Per tant, tot problema de successió, o de quotes de poder intern al cap i a la fi, posa en perill l'estabilitat de dues organitzacions polítiques –el P-SOE i CiU– que tenen molt a perdre. Però aquest no és el cas del CDS. En un vaixell que s'enfonsa, Suárez vol deixar lligada la continuïtat en la direcció del partit a través de José Ramón Caso, però, aquest només té una qualitat unànimament reconeguda pels seus enemics: una fidelitat a prova de bomba pel que ha estat el seu pare polític, Adolfo Suárez. I precisament per això qualsevol dels possi-

bles candidats a secretari general considera inacceptable aquesta continuïtat. Els renovadors, agrupats ja en l'anomenada "plataforma de Valladolid" (que va nomenar portaveu del grup Fernández Teixidó), creuen que és el moment de forçar un discurs "radical" que remeti a aquell partit que va

proposar la reducció de la *mili* a tres mesos i que pretenia mantenir una defensa aferrissada de les llibertats cíviques i socials. Els moderats, molt menys cohesionats i agrupats a l'entorn d'Arias Salgado, són conscients que cal un pacte de consens per reforçar la imatge externa del partit i la seva feble estructura interna. Però es troben que Caso no seria útil per aquests propòsits, ja que aquest té una imatge de buròcrata ineficaç dins del CDS i no aconseguiria, externament, remuntar la sensació d'enterrament que es desprèn de l'*impasse* del partit.

Les possibilitats d'un acord de fons entre aquests dos sectors no depenen ja només de l'estructuració d'un programa de *salvació* traduïble a mig termini o de la capacitat de maniobra de Fernández Teixidó sinó que, al capdavant, la postura que Suárez assumeixi públicament quan torni del retir mallorquí haurà de ser prou oberta i flexible. I encara faltaria comprovar si un CDS sense Suárez té, de fet, algun sentit.

Josep M. Sanmartí